

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 86/09-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. apríla 2009 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 28 C/65/07 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. októbra 2009 doručená sťažnosť MUDr. D. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 28 C/65/07.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ 30. októbra 2006 podal na Krajskom súde v Bratislave žalobu „o ochranu osobnosti a nemajetkovú ujmu...“ proti dvom sudkyňiam Okresného súdu Bratislava II. Vec bola postúpená najprv na prerokovanie Okresnému súdu Bratislava II (viedla sa pod sp. zn. 12 C/251/06) a neskôr okresnému súdu.

Sťažovateľ: „žaluje sudkyne z porušovania zákona a hoci v ich konaniach bolo zistené, že žalobca predkladal súdu FALSIFIKÁTY AKO PRAVÉ DÔKAZY a je trestne stíhaný v konaní na O. ..., ako inak, zase s prietiahmi a obštrukciami.

Napriek preukázaniu, sudkyne udržiavajú súdne konania, v ktorým boli použité falsifikáty, stále živé a odmietajú ich zastaviť. Podávajú zjavný KRIMINÁLNY VÝKON SÚDNICTVA...

V žalobe 28 C/65/07 dodnes nebolo vykonané nič relevantné, ale čosi opakujúce a nezničiteľné - VYMÁHANIE SÚDNYCH POPLATKOV aj keď žaloba bola vynútená - a podkladom je trestný čin - MARENIE SPRAVODLIVOSTI! Sudkyne však podnet na spáchaný trestný čin nepodali, stali teda spolupáchateľkami NADRŽUJU PÁCHATEĽOM, čo je tiež trestný čin, dokonca ich žaloby (žaloby páchatel'ov) udržujú živé akoby verili v zázrak, že podfuky s dôkazmi sa vyparia!...

Súd za 2-roky nevykonal nič, iba protizákonne vymáha poplatok 363.000,- Sk.“

Sťažovateľ podal aj sťažnosť na nečinnosť všeobecného súdu predsedovi okresného súdu v októbri a decembri 2007 a apríli 2008.

Na základe týchto skutočností sa sťažovateľ domáhal, aby ústavný súd vo veci samej rozhodol týmto nálezom:

„II. A. Okresný súd Bratislava III porušuje základne práva D. B. garantované čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach -právo na spravodlivé konanie.

II. B. Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Okresnému súdu Bratislava III konať vo veci 28 C/65/07 bez ďalších prietahov.

II. C. Okresný súd Bratislava III je povinný zaplatiť D. B. primerane zadosťučinenie vo výške 363.000.- Sk v lehote 15 dni od dňa doručenia Nálezu Ústavného sudu. Rovnako je povinný zaplatiť trovy konania.

II. D. Ústavný súd Slovenskej republiky oslobodzuje D. B. od súdnych poplatkov vo všetkých konaniach na území Slovenskej republiky v záujme odstránenia ďalších obštrukcií zo strany KOMANDA SUDCOV SLOVENSKEJ REPUBLIKY.“

Súčasne žiada, aby mu bol v konaní o jeho sťažnosti ústavným súdom ustanovený právny zástupca z radov advokátov.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

1. Pri skúmaní opodstatnenosti sťažností, ktorými sa namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prihliada ústavný súd

na doterajšiu dĺžku konania a na to, že odmietnuť sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú môže okrem iného v prípade, keď zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré možno kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy v zmysle uvedeného článku ústavy (napr. I. ÚS 57/01, II. ÚS 199/02, IV. ÚS 296/04). Pojem „zbytočné priet'ahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na v zákone ustanovené lehoty na vykonanie toho - ktorého úkonu súdu alebo iného štátneho orgánu. Pri posúdení, či došlo, alebo nedošlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), ústavný súd na takéto lehoty síce prihliada, ale ich nedodržanie automaticky nevyvoláva porušenie uvedených práv, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci.

Vychádzajúc z uvedeného, predloženej sťažnosti a vyjadrenia účastníkov vo veci sp. zn. 28 C/65/07 ústavný súd zistil, že napadnuté konanie je pred okresným súdom vedené od 19. júna 2007, keď bol okresnému súdu postúpený na prerokovanie návrh na začatie konania vo veci sťažovateľa, ktorý sťažovateľ doručil 30. októbra 2006 Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“). Dňa 4. októbra 2007 zákonný sudca oznámil predsedovi okresného súdu dôvody na svoje vylúčenie vzhľadom na pomer k účastníkovi konania. Dňa 12. októbra 2007 bol spis doručený krajskému súdu, ktorý uznesením zo 7. novembra 2007 rozhodol tak, že zákonný sudca nie je vylúčený z prerokovania a rozhodovania veci. Uznesenie bolo doručené účastníkom 17. decembra 2007.

Dňa 30. januára 2008 okresný súd vyzval sťažovateľa na odstránenie nedostatkov podania a na zaplatenie súdneho poplatku, na čo sťažovateľ reagoval podaním zo 14. marca 2008. Okresný súd 28. marca 2008 vyzval sťažovateľa na predloženie potvrdenia o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch. Po doručení vyjadrenia sťažovateľa v apríli 2008 okresný súd uznesením z 18. júna 2008 sťažovateľovi nepriznal oslobodenie od platenia súdnych poplatkov. Proti tomuto uzneseniu podal 1. júla

2008 sťažovateľ odvolanie. Dňa 20. augusta 2008 ho okresný súd vyzval, aby zaplatil súdny poplatok za podané odvolanie.

Dňa 4. septembra 2008 bol spis predložený krajskému súdu za účelom rozhodnutia o odvolaní, ktorý uznesením z 31. decembra 2008 uznesenie okresného súdu z 18. júna potvrdil. Spis bol vrátený okresnému súdu 22. januára 2009.

Dňa 6. februára 2009 bolo okresnému súdu doručené dovolanie proti uzneseniu krajského súdu z 31. decembra 2008, v dôsledku čoho okresný súd zabezpečuje prípravu pre dovolacie konanie.

Z uvedeného vyplýva, že okresný súd od postúpenia návrhu (19. júna 2007) urobil síce prvý úkon až 30. januára 2008, keď vyzval sťažovateľa na odstránenie nedostatkov návrhu, t. j. až po siedmich mesiacoch, ale v dôsledku vyjadrenia zákonného sudcu, že sa cíti byť vo veci zaujatý, bol spis daný už v októbri 2007 na rozhodovanie krajskému súdu, ktorý mu ho vrátil až v decembri 2007.

Ústavný súd okrem toho poznamenáva, že konanie pred okresným súdom prebieha iba od 19. júna 2007 a od tohto obdobia bol spis od októbra 2007 do decembra 2007 a od 4. septembra 2008 do 22. januára 2009 na krajskom súde, ktorý rozhodoval o námietke zaujatosti a o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 18. júna 2008, pričom sťažovateľ konanie pred krajským súdom v sťažnosti nenamietal, a preto ho ústavný súd ani nepreskúmaval.

Podľa názoru ústavného súdu na základe zistených skutočností nemožno postup, počas ktorého boli realizované viaceré procesné úkony, považovať za taký, ktorý by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v konaní v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne napr. I. ÚS 197/03, I. ÚS 35/04, I. ÚS 38/04).

Ústavný súd na základe svojej konštantnej judikatúry (I. ÚS 120/03, I. ÚS 66/04, II. ÚS 57/01) berie do úvahy, že odmietnuť sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú možno

„vzhľadom na skutočnosť, že celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizovali reálnu možnosť zbytočných prietáhov“ (II. ÚS 109/03), ako aj preto, že „argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie“ (napr. II. ÚS 93/03, II. ÚS 131/03).

Ústavný súd súčasne zobral do úvahy aj správanie sťažovateľa ako účastníka konania, ktorý svojím správaním môže tiež prispieť k zbytočným prietáhom, pretože ak na jednej strane sťažovateľ ako účastník konania je oprávnený využiť na svoju obranu všetky procesné prostriedky dané mu príslušným procesným kódexom, na druhej strane musí počítať s tým, že ich včasné nevyužitie môže mať za nevyhnutný dôsledok spomalenie postupu všeobecného súdu pri prerokovaní veci samej, a tým aj predĺženie súdneho konania, a že tento dôsledok (predĺženie konania) nemôže v sťažnosti podanej podľa čl. 127 ods. 1 ústavy následne úspešne pričítať výlučne postupu konajúceho súdu a len z tohto dôvodu vyvodzovať porušenie svojich označených práv (obdobne napr. IV. ÚS 41/05).

A fortiori to platí v prípade akéhokoľvek podania sťažovateľa adresovaného všeobecnému súdu spôsobom, ktorý musí byť zrozumiteľný a v súlade s príslušným procesným kódexom. Za takéto „správanie“ pričítateľné podľa okolností veci na ťarchu účastníka konania možno považovať aj neúplný a nezrozumiteľný návrh na začatie konania (podaný navyše na vecne nepríslušnom súde), v dôsledku čoho okresný súd musel odstraňovať jeho nedostatky.

To ale neznamená, že ústavný súd sa už v budúcnosti nebude môcť zaoberať prípadným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v uvedenej veci, ak okresný súd nebude ďalej konať o podanom návrhu a sťažovateľ zároveň splní všetky zákonné predpoklady a náležitosti návrhu na začatie konania pred ústavným súdom.

Na základe uvedeného, ale aj vzhľadom na doterajšiu dĺžku tohto konania (22 mesiacov od postúpenia veci do prerokovania sťažnosti) ústavný súd preto sťažnosť

v časti smerujúcej proti postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 28 C/65/07 odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

2. Sťažovateľ ďalej namietal, že postupom okresného súdu došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže v sťažnosti nepreukázal, akým spôsobom sa mal okresný súd dopustiť porušenia jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a žiadne také okolnosti nevyplývajú z jeho doterajšieho postupu vo veci vedenej pod sp. zn. 28 C/65/07, ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd považoval už za bezpredmetné rozhodovať o sťažovateľovej žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. apríla 2009